

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

1 AUGUSTUS 1935

No. 15

40e JAARGANG

»Moge de Heere ons helpen, de wet te ondersteunen en mogen wij de wet gehoorzamen en alleen die dingen nalaten, waaromtrent de Heere gezegd heeft, dat ze niet goed voor ons zijn. Ik vraag u allen, jong en oud, het Woord van Wijsheid te lezen en daarna op uw knieën te gaan en te bidden om hulp, om het te onderhouden.«

President Heber J. Grant.

VASTENVERGADERINGEN

De vastenvergadering der Kerk is de grootste geestelijke vergadering in de Kerk. Bij die gelegenheden zijn wij dichterbij God dan waar ook. Ik weet uit eigen ervaring, dat de meest belangrijke dingen, welke ooit in mijn leven zijn voorgevallen, in verband staan met de vastenvergadering, waar ik getuige ben geweest van geestelijke manifestaties en de geestelijke gaven van het Evangelie overvloediger werden uitgestort dan ergens anders. Meer Laterdaagsche Heiligen dienen er heden van te genieten. We komen, in het midden van het vasten, om een rijke geestelijke beloning te ontvangen.

Melvin J. Ballard.

MORMOONSCH E IDEALEN VAN HET TEHUIS

Door Oud. Stephen L. Richards van den Raad der Twaalven

Mijn vrienden, ik stel ter bespreking een zeer eenvoudig onderwerp voor — een, hetwelk gewoon is, doch ik hoop niet gering of onbelangrijk. Ik spreek over het tehuis. Wat is de ontwikkeling van deze opmerkenwaardige instelling?

De regeering, ingewijd en voortkomend uit het tehuis, was de eerste bekende vorm der menschelijke regeering. Het hoofd van de familie was het hoofd van de stam of het geslacht. De patriarchen waren niet slechts profeten: ze waren wetgevers.

Toen ook de geheele nis der be- heen, de wantschap slacht de samen- factoren in peering der schap. Vele ste naties anders dan milies met den van dige zuiver- Het tehuis het middel-

EEN RADIO-TOESPRAAK

Deze schitterende verhandeling omtrent het begrip der Laterdaagsche Heiligen aangaande het tehuis is overgenomen uit een toespraak, welke door Oud. Stephen L. Richards werd opgemaakt en gegeven tot millioenen radio-luisteraars naar het Columbia Omroep »De Kerk der Aether«-programma van Washington D.C., van Zondag 16 Juni.

De uitzending, de tweede, welke de Kerk in een maand tijd heeft gegeven en door de Columbia omroep over 68 stations in de Vereenigde Staten en Canada werd doorgezonden, hield eveneens in gewijde muziek, gegeven onder leiding van Oud. Edward P. Kimball, organist in de nieuwe Laterdaagsche Kerk in Washington D.C.

warendoor geschiede- schaving bloedver- en het ge- sterkste hangende de groe- gemeen- der groot- waren niet groote fa- familieban- merkwaar- heid. is immer punt van

het economisch belang geweest. Het heeft ongetwijfeld het grootste gedeelte van de rijkdom der wereld voortgebracht en eveneens gebruikt.

Het is de voornaamste opvoedkundige instelling. Hoe belangrijk scholen immer zijn geweest, zij hebben nooit anders dan de aanvullingsplaats voor het tehuis kunnen innemen, aangezien het tehuis niet slechts de bakermat van alle menschelijke wezens, doch van alle deugd is geweest.

De regeeringen, welke in de wereldgeschiedenis en zaken een vooraanstaande plaats hebben gekregen, waren die, welke het tehuis als fundamenteele instelling der gemeenschap de juiste erkenning hebben gegeven. Zij hebben wetten in het leven geroepen, voor de bescherming en het welzijn er van, terwijl misdrijven tegen het tehuis en zijn heiligheid als de afschuwelijkste overtredingen werden beschouwd. In dit verband herhaal ik de bewering van een vooraanstaand man, die eens, toen hij in het Britsche Regeeringsgebouw sprak, tegen het opleggen van een belasting op de tehuizen der armen, in hoofdzaak zeide: „Mijn tehuis kan arm en primitief zijn; het dak kan lekken; de wind kan er doorheen blazen; de regen kan er in komen, maar de koning van Engeland

met zijn geheele leger kan er niet binnenkomen. Mijn huis is mijn kasteel, voor mij en mijn familie heilig en onschendbaar". Zulk een begrip aangaande tehuis heeft den grondslag gelegd voor de Engelsche en Amerikaansche wet en regeering, en dat begrip is in niet geringe mate verantwoordelijk voor de rechten en vrijheden, welke wij thans genieten. De roep der wereld is om mannen en vrouwen. Ik weet geen andere plaats, om ze te vinden, dan in het tehuis der menschen. De gezinnen, waaruit ware mannen en vrouwen komen, moeten worden geleid en gehandhaafd door mannen van kracht en moed, van deugd en helder inzicht, en door vrouwen vol teederheid, onzelfzuchtigheid, oneindig geduld en liefde — gaven Gods voor het moederschap van het geslacht. Een goed leven is voor ieder ouder een eerste vereischte. God helpe den ongelukkigen ouder, die tot het besef komt, zooals te eeniger tijd allen moeten komen, dat de zonden van het kind voornamelijk te wijten zijn aan zijn of haar eigen slecht voorbeeld of verwaarloozing. Zij, die een bepaalde studie van de misdaad hebben gemaakt, zeggen ons, dat de meeste onzer misdaden hun oorsprong vinden in slechte of verwaarloosde gezinnen. Staathuishoudkundigen verklaren, dat de opvoeding in het tehuis grootendeels verantwoordelijk is voor de welvaart, industrie en voorspoed der naties. Dokters zeggen ons, dat de gezondheid der menschen afhankelijk is van de thuis ondervonden zorg en onderrichtingen, en de geleerde in de rasverbetering verzekert ons, dat de geheele aard van het menschelijk geluk, de intelligentie, goedheid en het weerstandsvermogen aan het tehuis te danken is. Voor de leden onzer Kerk heeft het tehuis een zeer groote beteekenis, welke niets anders in dit leven te boven gaat, want het vormt niet slechts de bron van ons grootste geluk hier in dit leven, doch eveneens den grondslag voor onze verhooging en glorie in het toekomstige leven. Bovendien is het hoofdzakelijk een godsdienstige instelling. Het heeft zijn oorsprong op religieus terrein. Het is de vervulling van het goddelijk gebod. Het beleid er van is van religieuzen aard en de schoonste zijner vruchten zijn geestelijk. Derhalve is het hier de nederige en toch verheven instelling van het tehuis, welke ik de grootste gelegenheid en zending voor mannen en vrouwen vind. Het spijt mij echter te moeten zeggen, dat de statistieken niet in alle gevallen een zeer achtenswaardige waarneming dezer groote gelegenheid en verplichting aantoonen. De moderne opvoeding heeft niet altijd goede gezinstichters voortgebracht.

Onlangs gepubliceerde gegevens wijzen uit, dat het gemiddeld aantal kinderen in de gezinnen der schoenpoetsers van Amerika even boven de vier is, terwijl het gemiddeld aantal kinderen in de gezinnen van de onderwijzers even beneden de twee is. Nu kan het zijn, dat twee onderwijzers meerderen en beteren invloed uitoefenen dan vier schoenpoetsers, doch hoelang zal het bij de huidige vermeerderingsverhouding duren, voordat de schoenpoetsers de onderwijzers verdringen? Ik haal dit voorbeeld aan van een

een bekenden geleerde, niet om afbreuk te doen aan hen, die eenvoudige beroepen uitoefenen, doch om nadruk te leggen op het feit, dat het voorzien der wereld van intelligentie, goedheid en schoonheid grootendeels een zaak van voortplanting is.

Er is in dit verband een traditioneele en tamelijk vermaarde onderscheiding, welke ons volk geniet. Ze staan bekend om hun groote families en indien beter begrepen, zouden zij bekendheid hebben genoten om hun goede gezinnen. De kinderen zijn onze beste oogst geweest en in goede oude gezinnen zijn er veel. Acht, tien en twaalf in een gezin waren een gewoon aantal. En wat voor gezinnen zijn het geweest! Hoe stonden ze in dagen van ontbering en moeite elkander bij! De opofferingen, die zij zich voor elkander hebben getroost; de liefde, de dienstbaarheid, en edelmoedigheid, welke uit deze groote gezinnen voortkwam, dit alles zal wellicht niet velen bekend zijn, doch zij, die er van weten, en spreken over de verrichtingen van onze Kerk in de eerste eeuw van haar bestaan, noemen in de eerste plaats de edele vaders en moeders, die in blokhutten op de grens of luxueuze woningen getrouw als priesters en priesteressen in den tempel van het tehuis hebben gediend.

Onze Kerk roept al haar leden en alle menschen op, de eerlijkheid, reinheid en hooge doeleinden van deze heilige instelling te handhaven. Ik vertrouw, dat niemand ooit zóó toe zal geven aan de verraderlijke oproepen der zelfzuchtigheid en ijdelheid der wereld, dat zij zich daaraan zullen onttrekken.

Teneinde u voor een groot gevaar te waarschuwen, moet ik daar wat uitvoeriger over spreken. Dit doe ik in alle nederigheid. Indien het den Heere behaagt, uw tehuis met een groot aantal kinderen te zegenen, dan hoop en bid ik, dat u hun den toegang niet zult ontzeggen. Indien u dit doet, zal het oneindig veel zorg en wroeging veroorzaken. Iemand heeft eenmaal gezegd, dat hij zijn vijand niets vreeselijks zou kunnen toewenschen dan dit: dat in het toekomstige leven iemand naar hem toe zou komen en zeggen: „Ik had in deze wereld kunnen komen en dit ook zekerlijk gedaan, doch indien ik had gekomen, dan was dat door middel van *uw* tehuis geweest en u was niet man of vrouw genoeg om mij te ontvangen. U hebt mij het pad, dat ik te gaan had, versperd en dacht toen, iets bijzonder moois te hebben gedaan”.

Ik zeide, dat voor de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen het tehuis een godsdienstige beteekenis had. Wij gelooven, dat het huwelijksverbond niet slechts voor het leven is, totdat de dood een scheiding brengt, doch voor alle eeuwigheid; dat, wanneer het verbond op de juiste wijze en plaats wordt gesloten en door de macht van het Heilig Priesterschap verzegeld, hetwelk het rechthebbende gezag van God aan den mensch is, het een eeuwigdurende verbintenis wordt, een eeuwige instelling, waarin alle kinderen, welke door dit huwelijk

geboren worden, deelen en dat de familiebanden, aldus ontstaan, eeuwige banden zijn, in den hemel zoowel als op de aarde erkend. Onze hemel is weinig meer dan een ontwerp van de heilige instellingen van ons tehuis voor de eeuwigheid.

Den geesten der menschen, welke de letterlijke kinderen van den Vader zijn, wordt door Hem toegestaan, door middel van een tehuis sterfelijkheid aan te doen en het voornaamste doeleinde van de stichters van het tehuis is, de geesten, welke aldus aan hun zorgen zijn toevertrouwd, weder in de eeuwige tegenwoordigheid, waarvan zij gekomen zijn, terug te voeren.

Daarom is het, dat wij er zoo ijverig naar streven, onze kinderen in de banden van dit eeuwig verbond te houden. Wij vreezen den dood niet, omdat de dood deze banden niet verbreekt. Wij moeten allen door middel daarvan onze plaats in de eeuwigen familiekring vinden. Doch wij vreezen de zonde, die ons kan berooven van de tegenwoordigheid van een geliefde, wanneer wij elkaar in het toekomstig tehuis zullen ontmoeten. Wij betreuren echtscheiding. Ze komt in botsing met den juisten grondslag van het tehuis. Het aantal echtscheidingen onder ons volk is zeer laag. Wellicht kan deze enkele blik in onze beschouwing van het leven, den hemel en de verhooging leiden tot rechtvaardiging van ons oneindig belang in de gezinnen van ons volk.

Op deze instellingen verlaten wij ons ter voortbrenging van het man- en vrouwzijn voor de Kerk en de naties. Eerbied voor de wet, orde en gevestigde instellingen moet, wanneer ze ooit komt, voortkomen uit een goed gezinsleven. Jongens en meisjes, die opgroeien en hun ouders negeeren, zullen wellicht niet gemakkelijk vatbaar zijn voor de noodige beperkingen, welke de gemeenschap oplegt. Indien zij hun tehuis en ouders niet kunnen respecteeren, zijn hun genegenheid en achting voor de een of andere waardige zaak en instelling twijfelachtig.

DE CONFERENTIE TE LUIK

door President Joseph F. Merrill

Te Luik, België, werd een belangrijke conferentie gehouden, welke op 20 Juni j.l. aanving en 3 Juli d.a.v. eindigde. Dit was een conferentie van presidenten der Europeesche zendingen. Ze werd bijgewoond door President en Zuster Merrill van het Europeesch Zendingskantoor, de negen presidenten der zendingen in Europa met hun echtgenooten en eveneens door President en Zuster Piranian van de Palestijnsch-Syrische zending. De conferentie zelf duurde twaalf dagen. Zondag 30 Juni was gewijd aan openbare vergaderingen, waarvan er niet een iets met de conferentie zelf uitstaande had.

De conferentie was belangrijk, omdat het een bijeenkomst was van de leiders van al de zendingen aan de oostzijde der Atlantische

ocean, met uitzondering van President en Zuster Le Grand P. Backman van de Zuid-Afrikaansche zending. „Maar daar kan ik nu niets belangrijks in zien” zal de ongewijde zeggen. En van zijn standpunt bezien, heeft hij gelijk. De conferentie was niets opzienbarends. Wellicht wisten slechts weinig menschen in Luik er van of gaven er wat om. De conferentie was echter belangrijk, omdat ze speciale gezanten van den Heere Jezus Christus te zamen bracht; hen, die zijn aangewezen om over de Europeesche afdeelingen van Zijn Kerk te presideeren. In dit licht beschouwd, staan de mannen, die op deze conferentie te zamen kwamen, in goddelijke erkenning boven alle anderen, die in Europa een officiële positie bekleeden. Deze bewering is waar, of wij aan burgerlijke, dan wel aan kerkelijke autoriteit, koningen, kardinalen e.d. denken. Zooals in ons twaalfde geloofsartikel aangegeven, ondersteunen wij wettig aangesteld civiel gezag en toonen gehoorzaamheid aan de wetten, door zulk gezag uitgevaardigd. Derhalve dienen wij een elk ambtenaar in zijn ambt en positie te eeren. Dit beteekent echter niet, dat Christus onze Heere menschelijk gezag in kerk of staat boven het Zijne stelt — het gezag van Zijn Heilig Priesterschap.

Indien de regeeringsleiders der Europeesche naties in een conferentie bijeen zouden komen, zou de geheele wereld hierop zeker attent zijn. Mochten de ambtsbekleeders van een der bekende kerken hetzelfde doen, dan zouden de groote nieuwsbladen het nieuws wijd en zijd verspreiden. Doch wanneer de ware gezanten van onzen Heere in Europa te zamen komen, dan slaan de menschen geen aandacht op dit feit. Is dit geen uitlegging van de hedendaagsche godsdienstige toestanden? Doch te dien opzichte zal de toekomst een groote verandering ten goede zien. De dag zal aanbreken, dat de gezanten van Christus en Zijn eigen Kerk — de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — bij allen, die oprecht Zijn naam belijden, in hoog aanzien zullen zijn.

Behalve de zendingspresidenten, bezochten ook de 85-jarige ass.-kerkgeschiedschrijver, Andrew Jenson met zijn vrouw en dochter één dag de conferentie en waren President O. F. Ursenbach en echtgenoot van het Belgische district steeds tegenwoordig.

Dat de invloed van de conferentie in alle Europeesche zendingen der Kerk zal worden gevoeld, spreekt vanzelf. Het werk, de werkwijze en verrichtingen van iedere zending werden gerapporteerd en in kleine of groote trekken besproken. Iedere zending gaf haar bijdrage. Een elk zendingsleider leerde iets van de anderen. Daardoor zal elke zending haar voordeel doen met hetgeen ze omtrent de andere zendingen weet. Bovendien was er bij de vele genomen besluiten een gevoel van eenstemmigheid te bespeuren en een kennelijk verlangen, dat de zendingen te zamen zullen werken en dezelfde wegen, werkwijze, organisatielessen etc. volgen. Er was een verheven gevoel, dat allen in hetzelfde werk betrokken waren en in zooverre de omstandigheden dit toelieten, in alle zendingen hetzelfde werkrooster zou worden gevolgd.

Allen waren het er over eens, dat grootere pogingen moesten worden aangewend, om gunstige bekendheid te verkrijgen. In nage-noeg alle plaatsen was openlijke tegenstand tegen de Kerk bijna, zoo niet geheel, verdwenen, zoodat dientengevolge methoden ter verkrijging van een gunstiger vermaardheid kunnen worden uitgewerkt. Het „lokaal beheer” in de gemeenten en districten maakt goeden vooruitgang, met als gevolg een grootere bestendigheid in deze gedeelten der Kerk. De programma's der hulporganisaties voorzien in bevredigende werkzaamheid, vooral voor de jongeren, met als gevolg, dat de jeugd in grootere getalen binnen de Kerk opgroeit dan voorheen; eveneens genieten de ouderen, door steeds toenemende activiteit en verantwoordelijkheid, meerdere vol-doening in hun Kerklidmaatschap.

Men was het er over eens, dat het een groote steun zou zijn, indien de leden er toe gebracht konden worden, om, meer dan velen op het oogenblik, van hun verantwoording voor den vooruitgang van het werk doordrongen te zijn. Hiermede, alsook met de hulp van enkele nieuwe methoden in het ontwikkelingsplan, zou de voortgang van het werk betrekkelijk niets te lijden hebben, ook al is het aantal zendelingen vanuit Amerika veel kleiner dan enkele jaren geleden.

Steeds was er een geest van optimisme te bespeuren en de geest van getuigenis ontbrak nimmer. De vijf en twintig mannen en vrouwen, die de dertien dagen bijeen waren, waren diep door-drongen van hun verantwoordelijkheden en uitten zich omtrent hun vaste overtuiging aangaande de goddelijkheid van en de uiteindelijke overwinning in de zaak, waaraan zij hun krachten wijden. Ja, de invloed der conferentie zal in alle zendingen in meer bezielend werk worden gevoeld.

CORRESPONDENTIE. — Wegens plaatsgebrek zal ook ditmaal ons „Voor Jonge Ogen” moeten wachten op de volgende „Stør”.

GROOTER DAN RIJKDOM

Boven alle aardsche rijkdom staat de liefde, welke Jezus Christus voor ons heeft; geld kan deze niet koopen. Geen mensch is een waar christen, tenzij hij in zijn hart dezelfde liefde, slechts in graad verschillend, voor zijn medemenschen heeft, welke de Heiland heeft voor het menschdom. Zooals de lente volgt op den winter, volgt er op de genade, welke den armen wordt bewezen, een zielevrede. De goddelijke gaven van bekeering en vergevensgezindheid zijn niet ver van hem, die den minste zijner broederen liefdadigheid bewijst.

Charles A. Callis.

Zendingspresidenten en Zendingsmoeders der Europeesche Zending, die van 20 Juni—2 Juli 1935 te Luik een conferentie bijwoonden

Eerste rij, v.l.n.r.: Hugo D. E. en Axeline Peterson, Zweedsche zending; Daniël J. en Ruth L. Lang, Fransche zending; President Joseph F. en Emily T. Merrill, Europeesche zending; Badwagan en Bertha Piranian, Palestijnsch-Syrische zending. · Tweede rij, v.l.n.r.: Joseph J. en Ramona W. Cannon, Britsche zending; Martha Goeth, Czecho-Slovaaksche zending; Philemon M. en Susan G. Kelley, Zwitsersch-Duitsche zending; Vivian E. en Milton H. Knudsen, Noorsche zending; Eliza S. en Alma D. Petersen, Deensche zending. · Derde rij, v.l.n.r.: Hermana F. en T. Edgar Lyon, Nederlandsche zending; Elizabeth H. en Roy A. Welker, Duitsch-Oostenrijksche zending, Jocil Ursenbach, Mae Bean, Fransch Zendingkantoor; Hannah M. en Octave F. Ursenbach, Belgisch district; Arthur Goeth, Czecho-Slovaaksche zending.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Een bezoek aan het vroegere Belgische district van de Nederlandsch-Belgische zending

Zooals velen leden van de Nederlandsche zending bekend is, had vóór 1924 het Rotterdamsche kantoor het toezicht over de verschillende gemeenten der Kerk in België en was deze zending bekend als de Nederlandsch-Belgische zending der Kerk. In bovengenoemd jaar werden de gemeenten Luik, Seraing, Verviers, Herstal, Brussel, Antwerpen, Gent en Charleroi een gedeelte der pas-georganiseerde Fransche zending, zulks als gevolg van het taal-vraagstuk.

Gedurende het laatste gedeelte van Juni had schrijver dezes het voorrecht, de vergaderingen te Luik en Seraing te bezoeken en ontmoette daar velen van de goede leden der Kerk in dat gedeelte van des Heeren wijngaard. Denkt U zich echter onze verbazing in, toen we daar prachtige kerkgebouwen vonden te Luik en Seraing, door de Kerk gebouwd, welke beantwoorden aan de nooden der hulporganisaties en aanbiddingsdiensten der Kerk. De leden van deze twee steden waren er niet mede tevreden, in gehuurde zalen of kamers te moeten vergaderen, ongeschikt voor de door hen gewenschte doeleinden. Zij hadden geloof, dat ze net zoowel als ieder ander, kerkgebouwen konden hebben. Ze hadden het geloof, dat is het geloof van een mosterdzaad — sterk genoeg, om indien noodig, bergen moeilijkheden te kunnen verzetten. Ze gingen dus aan het werk. Ze ontvingen als gift van een der leden een stuk land en toen gingen de mannelijke leden aan het graven, teneinde de fundeering te leggen. Ze verrichtten eveneens het cement- en veel van het geheele bouwwerk, zoover als ze daartoe in staat waren. De Z.H.V. hielp mede, door de arbeiders van brood en drinken te voorzien en spoedig zagen zij hun geloof veranderd in schoone aanbiddingshuizen, met uitstekende ontspanningszalen voor avonden en activiteitsprogramma's. En toen de Kerkautoriteiten in Amerika hun geloof en besluiten zagen, waren zij gewillig hulp te verleen, teneinde de gebouwen te kunnen voltooiën, zooals ze dat immer doen, wanneer de leden gewilligheid en vastberadenheid toonen in het verbeteren van hun aanbiddingshuizen en bereid zijn, opofferingen te maken om hun verlangen te bevredigen. Thans komen de Belgische leden te zamen

in gebouwen, waarop een iedere gemeente op het vasteland jaloersch kan zijn. Wie doet het hen na?

Doch een der interessantste dingen, welke wij in deze gemeenten aantreffen, was wel het feit, om leden, die gedurende den wereldoorlog in Holland hadden gewoond, weer te zien en hen te hooren vertellen van de gastvrijheid en vriendelijkheid, welke zij van het Hollandsche volk hadden ondervonden. Het belangrijkste echter waren wel de mededeelingen van de broeders en zusters omtrent de wonderlijke wijze, waarop hun broeders en zusters in Holland hun gedurende den grooten oorlog geld, voedsel en kleding hadden gezonden, zoodat zij niets tekort zouden komen. Menschen, die in deze vreeselijke dagen nog maar kinderen waren, vertelden, dat „zij nimmer gebrek aan voedsel of kleding hadden geleden” dank zij hun Hollandsche broeders. En met dankbaarheid in hun hart voor deze zegeningen, na al die jaren, vroegen zij den schrijver, u hun hartelijkste groeten over te brengen en u voor uw liefde en vriendelijkheid jegens hen te bedanken. Nog steeds heeft hun vroeger zendings-hoofdkantoor een warme plaats in hun hart.

De gemeenten in België verheugen zich in uitstekenden groei. Dit is als gevolg van de werkzaamheid der zendingen en leden, die in iedere gemeente O.O.V., Z.H.V. en Jeugdwerk oprichten. Zeer dikwijls worden doopdiensten gehouden en de gemeenten gaan vooruit, met gelukkige leiders en vreugdevolle volgelingen. Het is inderdaad wonderlijk, op welke wijze het werk des Heeren voorttrot onder Zijn kinderen, die Hem dienen en liefhebben.

GENEALOGISCHE VEREENIGING

Oproep

Nu het genealogisch werk een aanvang heeft genomen en vele leden het onderzoek van hunne geslachten daadwerkelijk ter hand genomen hebben, doet het hoofdbestuur een beroep op de leden der Vereeniging, het jaar 1936 niet zonder praktische resultaten te laten voorbijgaan.

Het doet den volgenden oproep: Zendt door bemiddeling van Uwe afdeulingsleiders voor 1 October a.s. aan het hoofdbestuur, p.a. Bosboom Toussaintstraat 23, Dordrecht, de „Baptisms and Endowments"-lijsten en indexkaarten voor ten minste 10 mannelijke en 10 vrouwelijke gestorven verwanten. Door ons wordt gerekend op 4000 namen. Het spreekt vanzelf, dat dit aantal in 1936 belangrijk hooger moet zijn, maar ontegenzeggelijk zullen deze 4000 namen een mooi begin vormen. Deze oproep houdt ook in een verzoek om elkaar onderling te helpen bij het opmaken van deze lijsten en kaarten en eventueel met het opsporen der namen. Dit eerste resultaat zal U ongetwijfeld reeds een groote liefde voor dit heilige werk geven. Spoedig zal aan

alle afdeelingen een model tempellijst en indexkaart gezonden worden met de noodige instructies. Alle materiaal kan bij vooruitbetaling door girostorting bij het hoofdkantoor der Zending worden betrokken.

Wij wenschen U Gods zegen op Uw ijverig werken.

Het Hoofdbestuur.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 1en en 2en Zondag in Augustus.

HOOFDSTUK XII

Eerste reiniging van den tempel

(Vervolg)

De Joden, met welke uitdrukking wij de priesterlijke ambtenaren en leiders van het volk bedoelen, durfden tegen deze krachtige daad op grond van onrechtvaardigheid niet te protesteeren; zij, geleerd in de wet, stonden daar inwendig overtuigd van verdorvenheid, hebzucht en van persoonlijke verantwoording voor de ontwijding van den tempel. Dat het heilig huis zeer noodig gereinigd moest worden, wisten zij allen; het eenige, waarover zij den Reiniger durfden te ondervragen was, waarom Hij zelf op Zich nam te doen, wat hun plicht was. Zij onderwierpen zich practisch aan Zijn reinigende tusschenkomst, als zijnde van een, wiens mogelijke gezagsuitoefening zij toch gedwongen waren te erkennen. Hun schuchtere onderwerping was gegrond op vrees, en die vrees weder op hun van zonden overtuigd zijnd geweten. Christus zegevierde over die knibbelende Joden door de deugd van het eeuwig beginsel, dat recht machtiger is dan onrecht en van het psychologisch feit, dat het schuld bewustzijn den schuldige alle kloekmoedigheid ontnemt, wanneer het dreigend gevaar van rechtvaardige vergelding zijn ziel benadert.¹⁾ Toch, bevreesd, dat Hij zou bewijzen een profeet te zijn, met macht bekleed, zooals geen levend priester of rabbijn zelfs beleed te zijn, vroegen zij beschroomd naar de bewijzen voor Zijn autoriteit: „Wat teeken doet gij dan, opdat wij het mogen zien en u gelooven? Wat werkt gij?” Kortweg en met geringen eerbied voor deze vraag, zoo welbekend van goddelooze en overspelige menschen,²⁾ antwoordde Jezus: „Breekt dezen Tempel, en in drie dagen zal Ik denzelven oprichten”.³⁾

Verblind door hun eigen kunde, onwillig om des Heeren gezag te erkennen, en toch bevreesd voor de mogelijkheid, dat zij iemand

¹⁾ Aanteekening 5.

²⁾ Mattheus 12:38, 39; vergelijk 16:1; Markus 8:11; Johannes 6:30; I Corinthe 1:22.

³⁾ Johannes 2:19; lees verzen 18-22.

weerstreefden, die recht tot handelen had, vonden de verstoorde ambtenaren in de woorden van Jezus een verwijzing naar den indrukwekkenden tempel van metselwerk, binnen welks muren zij stonden. Zij vatten moed; deze vreemde Galileeër, die openlijk hun gezag aanviel, sprak oneerbiedig over hun tempel, de zichtbare vertolking van hun belijdenis, welke zij met zulke pralende woorden weergaven — dat zij kinderen des verbonds waren, aanbidders van den waren en levenden God, en derhalve boven alle heidendsche volkeren. Met oogenschijnlijke verontwaardiging voegden zij er aan toe: „Zes en veertig jaren is er over dezen tempel gebouwd, en wilt gij dezen in drie dagen oprichten?“¹⁾ Ofschoon hun verlangen, om te dien tijde de algemeene verontwaardiging tegen Jezus op te wekken, was gedwarsboomd, weigerden de Joden toch, Zijn woorden te vergeten of te vergeven.

Toen Hij naderhand als onbeschermd gevangene terechtstond, en een onwettig schijn-verhoor onderging voor een Hem van zonden verdachtmakende rechtbank, was de zwartste meened, welke men aangaande Hem uitte, die der valsche getuigen, welke verklaarden: „Wij hebben Hem hooren zeggen: Ik zal dezen Tempel, die met handen gemaakt is, afbreken en in drie dagen eenen anderen, zonder handen gemaakt, bouwen.“²⁾ En terwijl Hij in hevige smarten aan het kruis hing, schudden de spotters, die langs het kruis kwamen, het hoofd en hoonden den stervenden Christus met: „Ha, gij die den tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt, behoud u zelve en kom af van het kruis.“³⁾ Toch hadden Zijn woorden tot de Joden, die de bewijzen van een teeken hadden verlangd, geen betrekking op den kolossalen tempel van Herodes, doch op het heiligdom van Zijn eigen lichaam, waarin, in meer letterlijken zin dan in het door menschen gemaakte heilige der heiligen, de eeuwiglevende Geest van den Eeuwigen Vader woonde. „De Vader is in Mij“ was Zijn leerstelling.⁴⁾

„Hij sprak over den tempel van Zijn lichaam“, den waren tabernakel van den Allerhoogste.⁵⁾ Deze verwijzing naar de verwoesting van den tempel Zijns lichaams en het na drie dagen vernieuwen ervan, is Zijn eerste beschreven voorspelling aangaande Zijn vastgestelden dood en opstanding. Zelfs de discipelen begrepen de juiste beteekenis van Zijn woorden niet, tot na Zijn opstanding uit de dooden; toen herinnerden zij zich alles en begrepen. De priesterlijke Joden waren toch niet zoo dom, als zij schenen te zijn, want wij zien ze naar Pilatus gaan, toen het lichaam van den gekruisigden Christus in het graf lag en zeggen: „Heer wij zijn indachtig, dat deze verleider nog levende gezegd

¹⁾ Aanteekening 6.

²⁾ Markus 14:58.

³⁾ Markus 15:29, 30.

⁴⁾ Joh. 10:38; 17:21.

⁵⁾ Joh. 2:19-22; verg. 1 Cor. 3:16, 17; 6:19; 2 Cor. 6:16; zie verder Col. 2:9; Hebr. 8:2.

heeft: Na drie dagen zal ik opstaan.'¹⁾ Ofschoon wij verscheidene aanhalingen hebben, waarin door Christus wordt gezegd, dat Hij zou sterven en op den derden dag weder zou opstaan, werden de eenvoudigsten dezer verklaringen eerder tot de apostelen dan in het openbaar gegeven. Het was zoo goed als zeker dat de Joden, die op Pilatus wachtten, de uitlating van Jezus in gedachten hadden, toen zij bij de reiniging van de tempelpleinen uit 't veld geslagen voor Hem stonden.²⁾

Aanteekeningen

4. Menigten en verwarring ten tijde der Paaschfeesten. — Hoewel het, zooals algemeen erkend, onmogelijk was, dat zelfs een redelijk groot gedeelte van het Joodsche volk bij de jaarlijks te Jeruzalem plaatshebbende feesten aanwezig kon zijn, en als gevolg daarvan voorbereidingen tot plaatselijke bijwoning werden getroffen, was toch het gewone aantal aanwezigen bij de tempelvieringen in de dagen van Jezus ongetwijfeld enorm groot. Josephus noemt de Pascha-menigten „een ontelbare massa”. (*Oorlogen II*, 1:3) en in een andere passage (*Oorlogen VI*, 9:3) meldt hij, dat de opkomst het enorme aantal van drie millioen zielen telde; aldus het verslag, ofschoon vele moderne schrijvers de bewering als een overdrijving beschouwen. Josephus zegt, dat, om den keizer Nero verslag uit te brengen aangaande de getalsterkte van het Joodsche volk, den hoogepriesters door Cestius werd gevraagd, het aantal gedurende het feest geslachte lammeren te tellen, en het aantal was 256.500, hetgeen op basis van tusschen tien en elf personen aan elke paaschtabel zooals hij zegt, een opkomst van tenminste 2.700.200 zou uitmaken, daarbij dan echter niet in aanmerking genomen de bezoekers, anderen als Joden, en dezulken van het volk van Israel, die door ceremonieele ongeschiktheid van deelname aan den Paaschmaaltijd waren uitgesloten.

De tooneelen van verwarring, welke onder de toen heerschende toestanden onvermijdelijk waren, worden door Geikie (*Life and Words of Christ*, hoofdstuk 30) wonderlijk opgesomd, terwijl hij voor zijn mededeelingen vele vroegere schrijvers aanhaalt: „De straten werden versperd door de drommen menschen uit alle deelen die allen op weg waren naar den tempel en langs kudden schapen en ander vee moesten; zij drongen allen naar het uitgeholde middengedeelte van elke straat, voor hen vrijgehouden, teneinde botsing en vuil worden te voorkomen. Kooplui met alle mogelijke waren drongen zich bij de pelgrims op, want de groote feesten waren, zooals gezegd, de oogsttijd van allen handel in Jeruzalem, zooals te Mekka, zelfs tot op heden toe, de tijd van den grooten toeloop van aanbidders naar het graf van den profeet, de drukste handelstijd voor de kooplui-pelgrims is, die van alle deelen der Mohammedaansche wereld karavanen vormen.

„Binnen het tempelgebied waren het lawaai en gedrang zoo mogelijk nog erger. Richtingaanwijzers waren aangebracht, om de passage links of rechts te doen gaan, zooals dat in de drukste straten van Londen het geval is. Het buitenplein, hetwelk door anderen als Joden mocht worden betreden en daarom als het plein der heidenen bekend was, was gedeeltelijk bezet met kooien voor schapen, geiten en vee, voor het feest en de dankoffers bestemd. De verkoopers prezen hun beesten aan, schapen blaatten, en ossen loeiden. Het was inderdaad de groote jaarmarkt van Jeruzalem, en de menigten verhoogden het lawaai en

¹⁾ Matth. 27:63.

²⁾ Canon Farrar heeft terecht geschreven: „Tenzij het „wij zijn in-dachtig” een groote leugen was, konden zij naar geen andere dan die gelegenheid hebben verwezen.” (*Life of Christ*, blz. 155).

tumult, totdat de diensten in de aangrenzende hoven droevig verstoord werden.

„Den duivenverkoopers, voor arme vrouwen, die voor de reiniging uit alle deelen van het land kwamen en voor anderen, was een aparte plaats aangewezen. In werkelijkheid was de duivenhandel grootendeels heimelijk in handen van de priesters zelf: Annas, de hoogepriester, genoot vooral groote winst van zijn duivenhokken op den Olijfberg.

„De huur van de schaaps- en veehokken en de winst op de duiven hadden de priesters er toe gebracht, de wanverhouding om aldus den tempel te veranderen in een drukke marktplaats, toe te staan. Dit was nog niet alles.

„Pottenbakkers drongen de pelgrims hun aarden schotels en ovens op voor het paaschlam; honderden handelaars prezen hun waren luide aan; winkels voor wijn, olie, zout en alle andere voor de offeranden benoodigde dingen lokten koopers; en bovendien passeerden menschen, die de stad door moesten, met alle soorten pakken, om hun reis te bekorten, de tempelpleinen. De voorzorgen voor het betalen der bijdrage, welke van allen voor het onderhoud van den tempel werd verlangd, verhoogden eveneens de verwarring. Aan beide zijden van de ooster-tempelpoort, hadden reeds jarenlang kramen gestaan, om vreemd geld te wisselen. Vanaf den vijftienden der voorafgaande maand was het den geldwisselaars toegestaan, om in de stad hun tafels klaar te zetten, en vanaf den een-en-twintigsten, of twintig dagen voor het Paaschfeest, hun handel in den tempel zelf te drijven. Koopers van offeranden-materiaal betaalden het bedrag aan speciale kramen aan een bedienaar van den tempel, en ontvingen een looden penning, tegen afgifte waarvan zij hetgeen zij gekocht hadden, van den verkoper ontvingen. Bovendien werden groote sommen gewisseld, om als vrije gaven in een der dertien kisten, welke de tempelschatkist vormden, te werpen. Iedere Jood, hoe arm ook, moest bovendien jaarlijks een halve sikkil betalen — ongeveer achttien stuivers — als verzoengeld voor zijn ziel en ter onderhoud van den tempel. Daar dit niet anders dan met inlandsche munt, den tempelsikkil genaamd, betaald mocht worden, welke niet algemeen gangbaar was, moesten de vreemdelingen hun Romeinsch, Grieksch of Oostersch geld ter verkrijging van die munt aan de kramen der geldwisselaars inwisselen. De handel bood goede gelegenheid tot fraude, hetgeen maar al te veel gepleegd werd. Vijf procent boven de gewone waarde werd geheven, welk bedrag bovendien nog door middel van trucs en haarklooverij onbepaald vermeerderd werd, waarvoor die klasse overal zulk een slechten naam had gekregen, dat evenals bij de tollenaars, hun getuigenis voor een rechtbank niet werd aangenomen”.

Handelend over de ontwijding, waaraan de tempelpleinen door de handelaars onder priesterlijke toestemming onderworpen waren, zegt Farrar (*Life of Christ*, blz. 152) ons het volgende:

„En dit was de hoofdingang tot den tempel van den Allerhoogste! Het plein, hetwelk een getuige was, dat dat huis een huis des gebeds diende te zijn voor alle naties, was verlaagd tot een plaats, welke om de schandelijkheid meer op een slachtbank en om den drukken handel meer op een overvolle bazar geleek, terwijl het loeien der ossen, het blaten der schapen, de mengelmoes der vele talen, het gepingel en gekibbel en het gerinkel van geld en van weegschalen (wellicht niet altijd zuiver) in de aangrenzende zalen kon worden gehoord, en het gezang der Levieten en de gebeden der priesters verstoorden!

5. De onderworpenheid der Joden in de tegenwoordigheid van Jezus. Het verslag aangaande het werk van Jezus in het reinigen der tempelpleinen van degenen, die het Huis des Heeren tot een markt hadden gemaakt, bevat niets ter veronderstelling, dat Hij bovenmenschenlijke kracht of meer dan mannelijke sterkte had gebruikt. Hij gebruikte een

door Hem zelf gemaakte zweep, en dreef alles voor Hem uit. Zij vluchtten hals over kop. Niemand maakte een tegenwerping, tot alles geheel en al was uitgedreven. Waarom kwamen enkelen uit de menigte er niet tegen op? De onderwerping schijnt in alle opzichten laag en kruiperig te zijn geweest. Farrar (*Life of Christ*, blz. 151, 152) stelt de vraag en beantwoordt ze met buitengewone beredeneering en welsprekende regels: „Waarom maakte deze menigte onwetende pelgrims geen bezwaren? Waarom namen deze hebzuchtige pingelaars met gefronste wenkbrauwen en mompelende vervloekingen er genoeg mede, dat zij hun ossen en schapen de straat zagen opdrijven en zichzelf verbannen en hun geld over den vloer rollen door iemand, die toen nog jong en onbekend was, en in het gewaad van het verachte Galilea? Waarom, kunnen wij eveneens vragen, liet Saul toe, dat Samuel hem in tegenwoordigheid van zijn leger beleedigde? Waarom gehoorzaamde David zoo onderdanig de orders van Joab? Waarom durfde Achab Elia niet aan de deur van Naboth's wijngaard gevangen te nemen? Omdat zonde zwakheid beteekent; omdat er in de wereld niets zoo laag is dan een schuldig geweten, niets zoo onoverwinnelijk dan de opzweepende stroom van een goddelijke verontwaardiging tegen alles, wat laag en verkeerd is. Hoe konden deze ellendige, heiligschennende koopers en verkoopers, zich hun kwaad bewust, tegen dit verpletterend verwijt opkomen of den blik van die oogen, welke door een beleedigde heiligheid waren ontvlamd, weerstaan? Toen Pinehas de priester ijverig was voor den Heere der heirscharen, en met een mooien worp van zijn verontwaardigde speer de lichamen van den prins van Simeon en de Midianielin doorboorde, waarom wrook het schuldig Israël deze moord toen niet? Waarom werd niet iedere man van de stam van Simeon een Goel voor den onverschrokken moordenaar? Omdat Ondeugd niet een oogenblik voor Deugd's opgeheven arm kan bestaan. Laag en kruiperig als zij waren, voelden deze schraperige Joden in dat gedeelte hunner ziel, dat nog niet door laagheid en hebzucht was verteerd, dat de Zoon des menschen gelijk had.

Neen, zelfs de priesters en Farizeëen en Schriftgeleerden en Levieten, verslonden als zij waren door trotsch en formaliteiten, konden geen daad vervloeken, welke had kunnen worden verricht door een Nehemia of een Judas Makkabeër, en welke in overeenstemming was met alles, wat het reinste en beste in hun tradities was. Doch toen ze van deze daad hoorden of er getuige van waren, en tijd hadden om van de ademlooze mengeling van bewondering, afschuw en verbazing, welke die had teweeggebracht, te bekomen, kwamen zij tot Jezus en ofschoon zij hetgeen Hij gedaan had, niet durfden veroordeelen, vroegen zij Hem toch half verontwaardigd om een teeken, dat Hij het recht had, aldus te handelen.”

6. **Joodsche achting voor den tempel.** De Joden beleden hooge achting voor den tempel. Een gezegde van den Heiland, door de kwaaddenkende uitgelegd als een belasting van den tempel, werd tegen Hem gebruikt als een der hoofdbeschuldigingen, waarop Zijn dood werd geëischt. Toen de Joden Hem vroegen om een teeken van Zijn autoriteit, voorspelde Hij Zijn eigen dood en daarop volgende opstanding, zeggende: „Breek dezen tempel en in drie dagen zal Ik dien oprichten.” (Joh. 2:19-22; zie eveneens Matth. 26:61; 27:40; Mark. 14:58; 15:29). Verblind als zij waren, beschouwden zij deze bewering als een oneerbiedige zinspeling op hun tempel, een bouwwerk door menschenhanden gemaakt en zij weigerden te vergeten of te vergeven. Dat deze vereering tot na de kruisiging van onzen Heere voortduurde, blijkt uit beschuldigingen tegen Stefanus, en later tegen Paulus. In hun moorddadige woede beschuldigde het volk Stefanus van oneerbiedigheid jegens den tempel en brachten valsche getuigen in, die meenedig waren en zeiden: „Deze mensch houdt niet op, lasterlijke woorden te spreken tegen deze heilige plaats en de Wet. (Hand. 6:13).

En Stefanus werd onder de martelaars gerekend. Toen het bekend werd, dat Paulus binnen het tempelgebied een heiden had gebracht, was de geheele stad verontwaardigd en het razende volk sleepte Paulus er vandaan en trachtten hem te dooden. (Hand. 21:26-31)". — Des schrijvers *House of the Lord*, blz. 60, 61.

(Wordt vervolgd).

KERKNIEUWS

113e »Stake« in Hawai georganiseerd

Zooals reeds eerder in „*De Ster*” aangekondigd, reisden President Grant en President Clark naar Hawai met het doel, aldaar de 113e „stake” in de Kerk te organiseren. Deze organisatie werd op Zondag 30 Juni j.l. tot stand gebracht en deze verre buitenpost der Kerk wordt de eerste „stake” buiten het vasteland van Noord-Amerika.

De groei der Kerk gaat voort — Zion moet blijven groeien en de geheele aarde vervullen.

Leider van het Tabernakelkoor overleden

Op 11 Juni j.l. overleed aan een hartkwaal Professor Anthony C. Lund, sinds Juli 1916 leider van het wereld-vermaarde Salt Lake-tabernakelkoor. Broeder Lund was 64 jaar. Aan het Koninklijk Conservatorium te Leipzig en Londen genoot hij zijn opleiding. De uitstekende hoedanigheid van zijn werk maakte dit koor door geheel Noord- en Zuid-Amerika bekend, alsmede op de eilanden der Stille Oceaan, in het verre Japan en Australië, waar de wekelijksche uitzendingen van den Mormoonschen Tabernakel over de Columbia Omroep werden gehoord.

ZENDINGSNIEUWS

Een boodschap van een vroegeren Zendingspresident

Het volgende is een uittreksel uit een brief van John A. Butterworth, onlangs op het Hoofdkantoor ontvangen:

„Wilt U zoo vriendelijk zijn, om aan alle zendingen en leden, die ik ken, mijn hartelijke groeten over te brengen? Zeg hun, om geduld te oefenen en vast te houden aan het getuigenis, dat zij hebben aangaande de waarheid van dit Evangelie en de goddelijkheid van Jezus Christus, en zich niet al te zeer bezorgd te maken over hetgeen anderen zeggen, doch zoo dicht bij den Heere te leven, dat ze voortdurend Zijn geest mogen genieten. Mogen zij denken aan des Heilands woorden: „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven” en mogen zij weten, dat zij heden nog net zoo waar zijn als ooit tevoren. Blijft in deze moeilijke tijden heel dicht bij Hem, omdat Hij de Eenige is, die zielevrede en moed om voort te gaan, kan geven”.

INHOUD

Vastenvergaderingen	237	Van de Redactie:	
Mormoonsche idealen van het tehuis.	238	Een bezoek aan het vroegere Belgische district van de Ned.	
De Conferentie te Luik.	241	Belgische zending	245
Grooter dan rijkdom	243	Genealogische Vereeniging. . .	246
Foto Zendingspresidenten en Zendingsmoeders	244	Jezus de Christus	247
		Kerknieuws	252
		Zendingsnieuws	252

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam (N.) — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—, Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615